

nende filmis ei olnud wet ega südames armu. Seisid tül aega wait, siis küsis Kaie: „Kuule mees! kingi see laps minule, ma tahan teda armastada, harida, karištada ja kašwatada ema asemel! Kas tahad seda?“ „Oh kúl, kui aga wõtab, annan hea meelega!“ kostis isa; „ega ta sindgi kauaks ei jää waewama, kúl Sumal karištab teda pea ära!“ „Noh! siis annad lapse hea meelega teiste kätte?“ küsis jälle naine imesteles. „Mis siis pean tegema?“ wastas tema; „ema ei ole, minagi olen haige. On kúl minu laps, aga ei ole mul paika ega aset, juba Hermiga tuli kúl. Jah, süda kúl tahaks nutta lapse äraandmise pärast; aga mis see aitab! Oleks parem kui Sumal teda emaga ära-karištanud! — Aga nüid jätan sinu kätte; Saak on ta nimi ja siin on ta rištamise raamat; kui sureb, siis mata ilusaste maha, on ikka rištiinimese laps! Oh helde Sumal, kes saab mind enam aitama, mina kõigest maha jäetud!“ — Jah tõeste, see mees oli waene ja wiletš wara ja terwise poolest, ta lootus oli Sumala peale ladunud,

ei ta teadnud õiget abi paluda selle kääst, kes aitab ahaštuse päirwil!

Kaie istus wäetima Saaguga tee ääre maha, ta wõttis tal mõned rābalad ümbert wāhe-maks. Laps oleks nagu naišterahwa kät tun-nud, ei nutnud enam, lōi filmad lahti ja ta filmist oli seda tānu lugeda: „Ole terwe oma armastuse eest!“ „Noh!“ ütles siis mees, „nüid jāttem Sumalaga; laps jääb sinule ja ole terwe! Sumal tasugu sulle rohkeste!“ Lōi siis weel Hermi ligemale, et pidi wennale wiimast korda suud andma. Herma lūffas mütsi filme eest ära, tuli ligemale, aga ütles: „põh, ta nina on tattine!“ hakkas aga kāega wāikese wennast kinni: „Sumalaga Saak, ära enam kisenda!“ ja läks isaga ära; pühkis oma pitka kuuega tolmu jälle tee pealt ära, hobune lontis tasailjukeste edasi, kuni põdesaste wahela naise filmist ära kadus.

Kaie läks nüid ka oma teed, laps süles. Sund aega läks möōda, siis hakkasid kula katukse harjad paistma; aga mis tuli Kaiel järsku meele: „Madiš lubas ju teise pere